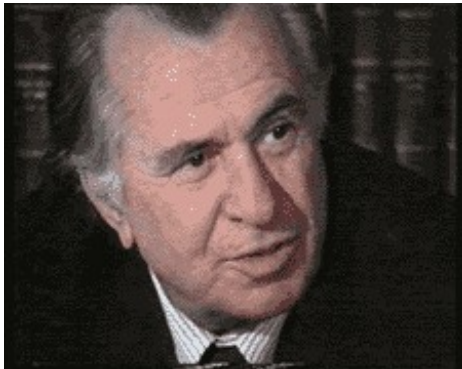

Ἀλέξανδρος Κ. Παπαδερός

Γεννήθηκε (09-02-1933) στὸν Λιβαδά Σελίνου Κρήτης, ὡς πέμπτο ἀπὸ ἕξι παιδιά μιᾶς ἀγροτικῆς οἰκογένειας.

Στὴ διάρκεια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς τὸ χωριὸ του καὶ ἡ εὐρύτερη περιοχή ὑπῆρξαν κέντρο τῆς Ἐθνικῆς Ἀντίστασης. Ἡ προσωπικὴ συμμετοχὴ του σ' αὐτὴν (26-11-1942 μέχρι 28-5-1945), ἀναγνωρισμένη ἀπὸ τὸ Κράτος, τὸν ὀδήγησε στὸ γερμανικὸ Στρατόπεδο Συγκέντρωσης στὴν Ἁγιά Χανίων μετὰ τὴν ὀλοκληρωτικὴ καταστροφὴ τῶν χωριῶν Κουστογεράκου, Λιβαδᾶ καὶ Μονῆς (1943). Ἡ συχνὴ καὶ λιαν ὀδυνηρὴ συνάντησή του μὲ τὸν θάνατο «πρόσωπο πρὸς πρόσωπο» τὰ χρόνια ἐκεῖνα ὑπῆρξε ἰσχυρὸ κίνητρο γιὰ τὴ μεταγενέστερη ἀπόφασή του νὰ ἀφιερῶσει τὴ ζωὴ του σὲ ἔργα καὶ δράσεις ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, τῆς συγχώρησης, τῆς καταλλαγῆς καὶ τοῦ φωτισμοῦ σκοτεινῶν πλευρῶν καὶ καταστάσεων τῆς ζωῆς.

1946-52: Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ Κρήτης. 1952-56: Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ἱεροκήρυκας στὴν Ἱ. Μητρόπολη Θεσσαλονίκης. Ὁργανωτὴς καὶ Συντονιστὴς Φοιτητικῶν Ὁμάδων Κοινωνικῆς Διακονίας.

1957-58: Στρατιωτικὴ θητεία - ὑπεύθυνος τῆς Ἱεροσκευτικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Γ' Σώματος Στρατοῦ.

1958-64: Ὑπὸ τὴν πίεση τοῦ «γερμανικοῦ αἰνίγματος» (πῶς νὰ ἐξηγήσει τὸ ὅτι ὁ ἴδιος λαὸς ποὺ ἀνέδειξε ἕνα Beethoven, ἀνέθρεψε καὶ τὸν Hans, τὸν «χασάπη» τοῦ Σελίνου;), ἀρνήθηκε μετεκπαίδευση στὸ Yale καὶ προτίμησε ὑποτροφία τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν γιὰ τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ MAINZ τῆς Γερμανίας (Θεολογία, Φιλοσοφία, Παιδαγωγικά, Συγκριτικὴ Ἱεροσκειολογία, ἐξειδίκευση στὴ Συγκριτικὴ Ἐπιστήμη τῶν Πολιτισμῶν/Πολιτισμολογία). Πτυχιούχος τοῦ Σεμιναρίου Ἐκκλησιαστικῆς Διακονίας στὸ χῶρο τῆς Βιομηχανίας (Mainz-Kastell). Διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ ἴδιου Πανεπιστημίου (1962), ὅπου δίδαξε τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα καὶ Εἰσαγωγὴ στὸν Ἑλληνορθόδοξο Πνευματικὸ Βίο (1960-63) καὶ ὑπηρέτησε ὡς Ἐπιμελητὴς στὸ Ἰνστιτοῦτο Συγκριτικῆς Πολιτισμολογίας (1962-63).

Συνεργάτης τῆς Β' Γερμανικῆς Τηλεόρασης μὲ ἀρμοδιότητα τὸν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας.

Είδικές σπουδές στη Χριστ. Ακαδημία του Bad Boll, στα πλαίσια προετοιμασίας της Όρθοδόξου Ακαδημίας Κρήτης (ΟΑΚ), για την ανέγερση των πρώτων εγκαταστάσεων της όποιας εξασφάλισε την αναγκαία οικονομική επιχορήγηση από Γερμανική Έκκλησιαστική Υπηρεσία.

1965: Έκλογή του ως Μέλους του νεοσύστατου Παιδαγωγικού Ινστιτούτου του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, ύστερα από πρόταση του Προέδρου του Ινστιτούτου Καθηγ. Ίωάν. Κακριδῆ. Αντιπρόεδρος του Κεντρικού Υπηρεσιακού Συμβουλίου Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης-ΚΥΣΔΕ και Υποδιευθυντής του Διδασκαλείου Μέσης Εκπαίδευσης (όπου δίδαξε μαθήματα της ειδικότητάς του σε θεολόγους και μάθημα γενικού ενδιαφέροντος για καθηγητές όλων των ειδικοτήτων), Κοινωνιολογία της Άγωγής στους μετεκπαιδευόμενους δασκάλους και Φιλοσοφία της Άγωγής στην Ακαδημία Σωματικής Άγωγής.

1967 (Ιούλιος): Απόλυση από τη δικτατορία, 1974 επάνοδος στην Υπηρεσία, απόσπαση στην Έπιτροπή Διοικήσεως του Πανεπιστημίου Κρήτης, επάνοδος στο Παιδαγωγικό Ινστιτούτο, παραίτηση το 1999.

Είδικός Σύμβουλος Θρησκευμάτων (1982-84).

Συνιδρυτής (με τον Σεβασμ. Μητροπολίτη Κισάμου και Σελίνου Είρηναῖον) της Όρθοδόξου Ακαδημίας Κρήτης/ΟΑΚ και Γεν. Δ/ντής αυτής από τη συγκρότηση της Ίδρυτικής Έπιτροπῆς (1962) μέχρι 31-12-2008, παράλληλα προς τις λοιπές ως άνω Υπηρεσίες. Από τα έγκαινά της (1968) μέχρι το τέλος του 2008 πραγματοποιήθηκαν στην ΟΑΚ 1.965 συνέδρια, το 57% περίπου των όποιων ήταν διεθνή.

Συνιδρυτής και πρώτος αίρετος Πρόεδρος (1973-83) της Έταιρείας Θεάτρου Κρήτης (Ε.ΘΕ.Κ.), του πρώτου καλλιτεχνικού θεσμού πολιτισμικής αποκέντρωσης στην Ελλάδα. Η Ε.ΘΕ.Κ. υπῆρξε το πρότυπο των μεταγενέστερων Δημοτικῶν Περιφερειακῶν Θεάτρων της Χώρας.

1974-2003: Αίρετό μέλος της Κεντρικής Έπιτροπῆς του Συμβουλίου Εύρωπαϊκῶν Έκκλησιῶν (ΚΕΚ, Γενεύη), ως εκπρόσωπος του Οίκουμενικού Πατριαρχείου. Σεπτέμβριος 1992-Μάρτιος 1993: Πρόεδρος του Συμβουλίου αυτού.

Έπί πολλά ἔτη μέλος Έπιτροπῶν, Αποστολῶν και Γενικῶν Συνελεύσεων του Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιῶν.

Έπί 30 και πλέον ἔτη μέλος της Διοικούσας Έπιτροπῆς του Συνδέσμου τῶν Χριστιανικῶν Ακαδημιῶν της Εύρώπης.

Έπισκέπτης Καθηγητής στο McCormick Theological Seminary του Σικάγου, 1989.

Μέλος της Συγκλήτου του Συμβουλίου της Εύρώπης για το εκπαιδευτικό-πολιτισμικό πρόγραμμα "Cultural Routes - Monastic Influence" (1995-99).

Έπίσημες αποστολές προς Έκκλησίες και όμιλίες σε συνέδρια και άλλες έκδηλώσεις σε πολλές χώρες όλων τῶν ήπειρων.

Από το 2001 εἶναι Τακτικό Μέλος της Εύρωπαϊκῆς Ακαδημίας Έπιστημῶν και Τεχνῶν.

450 και πλέον δημοσιεύματα σε διάφορες γλώσσες (βιβλία, μελέτες, άρθρα, λήμματα σε Έγκυκλοπαίδειες κ.λπ).

Κατά τη διάρκεια τῆς διακονίας του στή Γενική Διεύθυνση τῆς ΟΑΚ ὑπεύθυνος τῶν Ἐκδόσεων αὐτῆς καί Διευθυντῆς Συντάξεως τοῦ Δελτίου της ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΚΑΤΑΛΛΑΓΗΣ (τεύχη 1-91, 1986-2008, 1054 σελίδες).

Διακρίσεις

- Ἄρχων Ὑπομνηματογράφος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (1968).
- Παράσημα τῶν Πατριαρχείων Ἀντιοχείας, Μόσχας, Βουκουρεστίου, Σόφιας, τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Λιβάνου κ.ἄ.
- Ὁμοσπονδιακό Παράσημο Γερμανίας (Σταυρός Διακεκριμένων Ὑπηρεσιῶν – Bundesverdienstkreuz A' Τάξεως) ἐπί προεδρίας τοῦ Richard von Weizsäcker.

Σύζυγος: Ἄννα Πολυχρονιάδου. Δύο παιδιά, τρία ἐγγόνια.